

Arrest

nr. 108 913 van 2 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 20 november 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op het arrest nr. 106 505 van 9 juli 2013 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 14 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Over de ontvankelijkheid

De artikelen 2 en 3 van de Wet houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie van 31 december 2012 voert opnieuw het begrip "synthesesamenvatting" in. Artikel 39/81 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De annulatieprocedure verloopt op dezelfde wijze als bepaald in de artikelen:

- 39/71;
- [...];
- 39/73 1(,§ 1)1;
- 39/73-1;
- 39/74;
- 39/75;
- 39/76, § 3, eerste lid, met uitzondering van de beroepen inzake de beslissingen vermeld in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 die overeenkomstig artikel 39/76, § 3, tweede lid, worden behandeld;
- 39/77, § 1, derde lid.

De verwerende partij bezorgt de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een syntheseseminarie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een syntheseseminarie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een syntheseseminarie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen syntheseseminarie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een syntheseseminarie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Indien de verzoekende partij tijdig een syntheseseminarie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen syntheseseminarie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.”

Het genoemde artikel 39/81, vijfde lid definieert de syntheseseminarie aldus als een akte waarin de verzoekende partij een samenvatting van alle aangevoerde middelen geeft.

Artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de verzoekende partij die daarom heeft verzocht “over een termijn van vijftien dagen [beschikt] om een syntheseseminarie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”.

Artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad het ontbreken van het vereiste belang vaststelt wanneer de verzoekende partij geen syntheseseminarie “zoals bedoeld in het vijfde lid heeft ingediend”.

Uit de samenlezing van artikel 39/81, vijfde en 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet volgt derhalve dat het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld indien geen of geen wetsconforme syntheseseminarie werd neergelegd door de verzoekers die uitdrukkelijk kennis heeft gegeven van zijn wens om een syntheseseminarie neer te leggen.

Met het eerder vermeld tussenarrest van 9 juli 2013 werden de debatten heropend en werden de partijen uitgenodigd om ter terechtzitting een standpunt in te nemen over de vraag of de thans ingediende syntheseseminarie voldoet aan de vereisten van de syntheseseminarie zoals bepaald in artikel

31/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet en of, indien hierop ontkennend moet geantwoord worden, de sanctie vervat in artikel 39/81, zesde lid van de voormelde wet zich opdringt en het gebrek aan belang dient te worden vastgesteld.

De uiteenzetting van verzoekers die ter terechtzitting doen gelden dat het stuk voldoet aan de wettelijke bepalingen, overtuigt niet.

Verzoekers menen dat de wettekst geen enkele sanctie voorziet indien niet voldaan zou zijn aan het “samenvatten” van de middelen. Volgens verzoekers bestaat de enige sanctie erin dat de Raad uitspraak doet uitsluitend op grond van de synthesememorie. Enkel wanneer er geen synthesememorie binnen de wettelijke termijn werd neergelegd, kan volgens verzoekers het ontbreken van het vereiste belang worden vastgesteld. Verzoekers wijzen er op dat zij wel een synthesememorie hebben ingediend binnen de wettelijke termijn.

Artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet bepaalt *“Indien de verzoekende partij geen synthesememorie zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad (...) onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.”* Uit deze zinsnede kan niet worden afgeleid dat de sanctie enkel zou kunnen worden toegepast als de verzoekende partij binnen de termijn van 15 dagen vanaf de kennisgeving van de griffie geen synthesememorie heeft neergelegd en dat deze niet zou kunnen toegepast worden indien de verzoekende partij binnen de 15 dagen vanaf de kennisgeving van de griffie een memorie indient, die niet voldoet aan de wettelijke vereisten. De Raad stelt vast dat de voorwaarde van tijdigheid en de voorwaarde dat alle middelen moeten worden samengevat, cumulatief vervuld moeten zijn, opdat hij, conform artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet uitspraak zou kunnen doen op basis van de synthesememorie. De redenering van verzoekers dat de voormelde wettelijke bepaling geen sanctie voorziet, kan niet worden gevolgd. In zoverre verzoekers van oordeel zijn dat ook in de voorbereidende werkzaamheden enige uitleg dienaangaande ontbreekt, wijst de Raad er op dat zulks niet dienend is nu de sanctie voorzien in de wet voldoende duidelijk is.

Het argument van de advocaat van verzoekers dat de wet verre van duidelijk is en dat de Raad van State zich nog niet heeft uitgesproken inzake de nieuwe wettelijke bepaling betreffende de synthesememorie kan al evenmin worden gevolgd. Het is niet omdat een aantal advocaten van oordeel zijn dat de wet niet duidelijk is en omdat er nog geen rechtspraak is ontwikkeld door de Raad van State betreffende de nieuwe wettelijke bepaling inzake de synthesememorie, dat zonder meer kan gesteld worden dat de wet niet duidelijk is. Het weze herhaald dat de wetgever de synthesememorie omschrijft als een akte waarin de middelen moeten worden samengevat. Deze bepaling is zonder meer duidelijk.

Waar de verzoekers ter terechtzitting stellen dat een termijn van acht dagen zoals voorzien in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, zodanig kort is dat deze geen overleg toelaat tussen de raadsman en de verzoekende partij en dat daarom “veiligheidshalve” meegedeeld wordt dat een synthesememorie zal neergelegd worden, dient de Raad op te merken dat het zaak is van de advocaat en zijn cliënt om uit te maken hoe diens belangen het best gediend worden en dat dit niet wegneemt dat indien een synthesememorie wordt neergelegd, waarbij men in totaal beschikt over een termijn van vijftien dagen vanaf de in artikel 39/81, derde lid van de vreemdelingenwet bedoelde kennisgeving van de griffie, deze dan een samenvatting van de middelen dient te omvatten, *quod non in casu*.

Verzoekers verwijzen verder naar de rechtspraak van de Raad van State met betrekking tot de vorige versie van de bepaling inzake de synthesememorie. Deze rechtspraak kan evenwel niet naar analogie worden toegepast. Het bij artikel 44, 3°, van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) ingevoegde en door het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 88/2012 vernietigde – en dus thans niet meer in voege zijnde – artikel 39/81 van de vreemdelingenwet definieerde destijds de synthesememorie als “een memorie waarin de verzoekende partij al haar argumenten op een rij zet”. De Raad van State stelde dienaangaande dat in deze versie van het artikel geen sanctie voor het ontbreken van een samenvatting van de middelen werd voorzien, laat staan dat het beroep om die reden niet-ontvankelijk zou kunnen worden verklaard (RvS 28 juni 2012, nr. 220.072). De thans van toepassing zijnde bepaling stelt evenwel uitdrukkelijk dat in de synthesememorie alle middelen moeten worden samengevat. Het betoog van verzoekers gaat derhalve niet op, net zomin als hun verwijzing naar de syntheseconclusie die wordt ingediend bij de gewone hoven en rechtbanken, gezien de specifieke omschrijving van dit procedurestuk in de vreemdelingenwet.

Wat de inhoud van de oorspronkelijke kennisgeving van de griffie betreft, wijst de Raad erop dat een selectieve lezing van het schrijven van de griffie onmogelijk aanleiding kan geven tot een interpretatie die niet strookt met de duidelijke bepalingen van de wet. Bijkomend dringt zich de vaststelling op dat het de zaak is van de advocaat en diens cliënt om uit te maken hoe de belangen van deze laatste het best gediend worden en ontslaat de eventuele onduidelijkheid van de kennisgeving de verzoekende partij niet van de wettelijke verplichting om in de synthesesemorie minstens een samenvatting van de middelen op te nemen.

Waar verzoekers voorhouden dat de meerwaarde van een synthesesemorie de mogelijkheid tot het repliceren op een nota bevat en dat zo er geen nota is zij zich kunnen beperken tot het herhalen van hun middelen, dient er te worden vastgesteld dat de memorie die verzoekers *in casu* overmaakt geen enkele meerwaarde heeft nu deze een loutere reproductie is van het verzoekschrift. Het overmaken van een synthesesemorie die een letterlijke herneming inhoudt van de middelen van het verzoekschrift, zelfs in het geval er geen nota zou zijn neergelegd, *quod non in casu*, heeft enkel tot gevolg dat de procedure nutteloos wordt vertraagd. Er wordt op gewezen dat verzoekers de keuze hebben, maar geen plicht, een synthesesemorie neer te leggen of niet. De voornoemde wetbepaling laat hen toe te repliceren op de nota, wat *in casu* niet is gebeurd. Zo zij opteren om te repliceren onder de vorm van een synthesesemorie dienen zij de wetsvoorschriften ter zake na te leven, wat *in casu* niet is gebeurd.

Voorts betogen verzoekers dat een samenvatting niet per definitie een verkorting van de tekst inhoudt, dat het zevende lid van artikel 39/81 verwijst naar artikel 39/60 van de vreemdelingenwet – bepaling die stelt dat de partijen en hun advocaat gaan andere middelen mogen aanvoeren dan deze die werden uiteengezet in het verzoekschrift – zodat een uitbreiding van het verzoekschrift niet is toegelaten, maar een herneming wel en dat het woord synthesesemorie, nog duidelijker in zijn Franstalige tegenhanger, “*mémoire de synthèse*”, wijst op het samenspel van these en antithese.

Het weze herhaald dat de wetgever de synthesesemorie omschrijft als een akte waarin de middelen worden samengevat. Zelfs indien dit moet begrepen worden als het samenspel van these en antithese, kan een loutere reproductie van het verzoekschrift niet als dusdanig beschouwd worden. Verder hangt een samenvatting van middelen niet af van de lengte van de synthesesemorie maar wel van haar inhoud en dient verzoeker zorg te dragen voor een samenvatting die begrijpelijk is. De bewering dat een loutere herneming van de middelen kan worden beschouwd als zijnde een samenvatting, gaat niet op: luidens het Van Dale groot woordenboek der Nederlandse taal is de betekenis van het woord “samenvatten” de volgende : “1. (verouderd) als in één greep vatten, bij elkaar nemen, tot een geheel verenigen [...] 2. in het kort weergeven of herhalen [...]”. Onder het woord “samenvatting” wordt de volgende betekenis gegeven : “1. Het samenvatten, 2. Korte weergave van de inhoud. [...]”. Deze betekenissen wijzen er in hun hedendaagse betekenis op dat de middelen in het kort moeten worden weergegeven of in het kort moeten worden herhaald. Eén en ander kan overigens niet los worden gezien van de vaststelling dat de wetgever ervoor geopteerd heeft om middels de artikelen 2 en 3 van de wet houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie van 31 december 2012, een andere definiëring van de synthesesemorie in de vreemdelingenwet in te voegen dan deze die in een eerdere versie reeds had bestaan – met name in het door het Grondwettelijk Hof vernietigde artikel 44, 3°, van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) – in die zin dat waar in de eerdere versie een memorie vereist werd waarin de verzoekende partij al haar argumenten op een rij zet, thans uitdrukkelijk wordt gesteld dat in dit stuk de middelen moeten worden samengevat. Een herneming van de middelen kan, gelet op het voorgaande en in weerwil van wat de verzoekende partij stelt, dan ook niet volstaan.

Verzoekers verwijzen naar het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof waarin wordt gesteld dat aan de verzoekende partij de effectieve mogelijkheid moet worden gegeven om te repliceren op de argumenten van de verwerende partij en dat wanneer in de synthesesemorie een antwoord wordt gegeven op de exceptie in de nota en de verzoekende partij verder overgaat tot een herneming van de middelen, dit stuk in aanmerking moet worden genomen, omdat daar anders over oordelen zou leiden tot de volledige uitholling van het begrip van de synthesesemorie en de doelstelling ervan. Het louter hernemen van de middelen is ook een vorm van repliek, zo voegen verzoekers nog toe.

Zoals reeds gesteld vernietigde het Grondwettelijk Hof op 12 juli 2012 artikel 44, 3°, van de wet houdende diverse bepalingen (II) van 29 december 2010, dat de verplichting om een repliekmemoratie in te dienen in de annulatieprocedure afschaft en waarbij het begrip synthesesemorie werd ingevoerd als zijnde een proceduristuk waarvan enkel de kamervoorzitter of de aangewezen rechter de neerlegging kan bevelen wanneer zij van oordeel zijn dat de juridische complexiteit van de zaak dit vereist. Het Hof

stelt dat voormelde wettelijke bepaling afbreuk doet aan de rechten van verdediging van de verzoekende partij doordat de mogelijkheid van de verzoekende partij om haar argumenten ter repliek op de nota met opmerkingen te doen gelden in een syntheseseminarie enkel afhangt van de beoordeling van het dossier door de magistraat, die uitsluitend op het verzoekschrift en op de nota met opmerkingen is gebaseerd (Grondwettelijk Hof nr. 88/2012, 12 juli 2012, B.34.2, BS 10 september 2012).

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de wettekst enkel spreekt over een samenvatting van alle aangevoerde middelen en dat de bekommernis van het Grondwettelijk Hof dat dergelijk procedurestuk de verzoekende partij moet toelaten om te repliceren op de nota met opmerkingen van de verwerende partij, nergens terug te vinden is in deze duidelijke wetsbepaling. Uit voorgaande volgt dat er een leemte is in de wet in die zin dat de wetgever het arrest van het Grondwettelijk Hof niet correct heeft omgezet in de voorliggende wetsbepaling. Het komt de Raad niet toe om deze leemte in de wet op te vullen. Te dezen kan dus enkel worden herhaald dat de syntheseseminarie geen samenvatting van de middelen bevat terwijl dat een vereiste is die voortvloeit uit de wettelijke bepaling. Hoe dan ook is er *in casu* geen sprake van een repliek op de nota van verwerende partij. Het argument dat het louter hernemen van de middelen ook een vorm van repliek is doet aan het voorgaande geen afbreuk.

In zoverre verzoekers stellen dat de debatten in deze zaak niet mochten worden heropend; dat het al dan niet wetsconform zijn van de syntheseseminarie niet van openbare orde is; dat het dus geen middel van openbare orde betreft en derhalve de rechter niet ambtshalve uitspraak mag doen en de debatten niet mochten worden heropend, wijst de Raad erop dat thans het belang bij het beroep ter discussie staat, gelet op de sanctie die is opgenomen in artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet. Het probleem van het belang bij het annulatieberoep raakt de openbare orde, het wordt ambtshalve door de Raad onderzocht en het mag in elk stadium van de procedure worden aangevoerd (RvS 21 juni 2010, nr. 205.531). Verzoekers kunnen dus niet worden bijgetreden waar zij menen dat de Raad onderhavige problematiek niet ambtshalve zou kunnen opwerpen. De rechten van verdediging verzetten zich dan weer tegen de verwerping van een beroep op grond van een ambtshalve middel waarover geen enkel debat werd gevoerd (cf. RvS 28 juni 2011, nr. 214.223). Van zodra de Raad deze problematiek ambtshalve opwerpt, is hij dus verplicht de debatten te heropenen met het oog op de vrijwaring van de rechten van verdediging van de verzoekende partij.

Tot slot verzoeken verzoekers de Raad om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

Op het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof dient niet te worden ingegaan vermits het antwoord op deze vraag, zoals hierboven aangetoond, *in casu* niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen en de uitspraak vatbaar is voor een voorziening in cassatie bij de Raad van State.

Overeenkomstig artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet wordt het ontbreken van het vereiste belang vastgesteld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend dertien door:	
mevr. J. CAMU,	wnd. voorzitter,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU